

Stella Prosylens boszorkány rend

Észak-Yneven számtalan kisebb-nagyobb boszorkányrend és gyülekezet működik, de ezek többsége Toronban és Abaszisban virágzik. Azonban nem szabad elfeledkeznünk a Vörös Hadurak földjének gyülekezeteiről sem. Az Északi Szövetség lakóinak jelentős része nem is sejtí, hány titkos rend működik hazájában. A legnagyobb és legbefolyásosabb szervezet, a Livinai Gyülekezet neve bizonyára nem cseng ismeretlenül a politikában egy kicsit is jártas polgár fülében, de komoly tévedés lenne azt állítanunk, hogy nincs más jelentős boszorkány tevékenység a Szövetség területén.

Az itt működő rendeket több szempontból is vizsgálhatjuk - vizsgálódásunk tárgya lehet a tagok száma vagy a szervezet titkossága, de céljai és befolyásának nagysága is. A fentieket természetesen nem lehet egymástól teljesen függetlenül szemlélnünk, nagy általánosságban a következő három csoportot különböztethetjük meg:

Helyi gyülekezetek. Ezek kizárólag egy nagy, vagy több kisebb települést érintő szervezetek, a boszorkányok mágiájának és tudásának csupán az alapjait alkalmazzák. Általában rövid életűek, a vezetőnő halálával a legtöbbször maga a gyülekezet is széthullik. Sokszor téves eszmékre épülnek, egészen torz szektákat is találhatunk. Szerepük nem jelentős, inkább unatkozó asszonyok

kétes hasznú időtöltésének minősíthető, de alkalmasint veszélyessé is válhatnak. Ritkán okoznak olyan károkat, melyekre az Inkvizítorok Szövetsége felfigyelne, így legfeljebb véletlenül akadhatnak a nyomukra. A legtöbb teljességgel ártalmatlan, csak a vezetők rendelkeznek mágikus ismeretekkel, emellett szinte soha nem vétnek a Pyarroni Paktumban foglaltak ellen. Néhány szerelmi bűbáj, gyógyítás, a gyógyfüvek kiemelkedő ismerete és alacsony szintű asztrális képességek jellemzik tudásukat.

Kisebb iskolák, rendek. Itt már figyelemre méltó tudású boszorkányokat találhatunk, akik gondosan ügyelnek az utódok képzésére is. Nagyságuk ritkán elegendő ahhoz, hogy központjuk városán kívül is befolyással rendelkezzenek. A legtöbb nagyon óvatos, tagjait rendkívüli körültekintéssel választja ki - gyakran a boszorkányok leánygyermekére száll a mesterség. Működésüket megpróbálják feltűnésmentesen végezni, minden tekintetben. Bár a legtöbb nem vét a Pyarroni Paktum szabályai ellen, vezetői kínosan ügyelnek a szervezet rejtve maradására - félnek attól, hogy a Szövetség megbízottai hajlamosak először cselekedni, és csak utána megvizsgálni a körülményeket. Céljaik tekintetében ez a csoport a leginkább heterogén.

Vannak olyanok, melyek istenek, istennők szolgálatának szentelik tudásuk, mégsem papok. Sok Ellana és Noir, továbbá Orwella, és elvértve egy-egy meglehetősen különös filozófiát valló Adron-követő rendet találhatunk. Néhány rend komolyabb befolyás eléréseért küzd, de nem túl sok sikerrel. Elképzeléseik mellett ugyanakkor ismeretlenek is kívánnak maradni, félnek a látványos eredményektől, és csupán egyetlen központjuk van, nincs kiépült hálózatuk. Léteznek egy-egy speciális területre szakosodott rendek is; köztük sokan bájjalok készítésével vagy jóslással foglalkoznak magas szinten. Ez utóbbiak többsége nyilvános, tehát bárki segítségüket kérheti, mivel semmiféle vallási vagy politikai gondot nem jelentenek.

Több várost felölelő rendek. Ezek a szervezetek hasonlítanak a leginkább Toron vagy Krán igazi boszorkány rendjeire. A legnagyobb városokban - vagy legalábbis egy tájegység városaiban - vannak gyülekező helyeik, képviselőik. Gyakran kisebb-nagyobb befolyással rendelkeznek a város vezetésében, de hatalmukkal igyekeznek nem túl látványosan élni és visszaélni. Kevésbé rettegnek az Inkvizítoroktól, mint a kisebb szekták, de esetükben is fontos az óvatosság. Azok, melyek valóban feketemágiát alkalmaznak, vagy más módon haragítják magukra a Szövetséget, nem lehetnek hosszú életűek. A legtöbb szervezet vezetői ennek tökéletesen tudatában vannak, eszerint igazgatják tevékenységüket is. Gyakran nyújtanak segítséget a városoknak, természetesen kellő ellenszolgáltatás fejében. Egyesek együttműködnek tolvaj vagy fejdadász klánokkal, de az is megesett már, hogy egy-egy rend az embervadászoknak nyújtott támogatást. Ezen szervezetek közt sem ritka az istennőt követő, de Orwella hívók csak elvértve akadnak.

A fentiek ismeretében a KM könnyen kidolgozhat az elképzelt kalandhoz illő boszorkány rendet, különösen az első két csoportból. A harmadik csoport, a több várost felölelő szervezetek jobb megismerése céljából kerül leírásra az Eren hercegségében működő Stella Prosylen's rend.

A Stella Prosylen's története

A boszorkány rend P.sz. 3251-ben született, Masgar városában. Alapítója egy különös kalandozónő, Velyen Aralea volt. A nemesi származású lány Eren fővárosa mellett látta meg a

napvilágot, P.sz.3214-ben. Apja többszöri ellenkezése ellenére kardforgatást tanult a család egyik várának fegyvermesterétől. Hamarosan maga is a vívás mesterévé vált, sok férfi is megirigyelhette volna tehetségét. Idegen volt számára az unatkozó udvarhölgyek élete, rátermettsége és kalandozó vére nem hagyta nyugodni egy pillanatra sem. 19 évesen hagyta el először hosszabb időre a család birtokát, hogy felkeresse a legendás várost, Eriont. Több héten keresztül csak a várossal és lakóival ismerkedett, majd úgy döntött, próbára teszi képességeit, és elszegődött egy többször halálosan megfenyegetett grófnő testőréül. Származását megkísérelte titokban tartani, de semmiképp sem tudta leplezni nemesi neveltetését. Két eseménytelen hét után a grófnő kezdett kételkedni a fenyegetés valóságában - a fejdadász ekkor lépett színre. Velyen szerencséjére, a támadó meglehetősen tapasztalatlan volt, a megbízónak nem futotta alkalmasabb bérencre. A lány az utolsó pillanatban csapott le az orgyilkosra, a grófnő hálótermében. A szerencsétlenül járt támadót saját vérebe fagyva vitték el, de ezzel az események még nem értek véget. A következő támadás egy héttel ezután következett, ezt a grófi testőrség hiúsította meg. A fejdadászt a kastélykertben fogták el, és cseppet sem kíméletes eszközökkel vallatták ki. Fény derült a megbízó kilétére, aki a grófnőt valamiféle homályos múltbéli esemény miatt szerette volna holtan látni. A grófnő jelen volt a vallatáson, a név hallatán elsápadt, majd félrevonult lakosztályába. Miután hosszasan beszélt férjével négy szemközt, útnak indult a megbízóhoz, két testőrrel és Velyennel. Az ereni lány tudta, hogy különös dolgok zajlanak körülötte. A grófnő láthatóan régi, ám kényelmes úti ruhát viselt, övébe hosszú, keskeny pengéjű tört tűzött; levedlette a kényelmes nemesasszony álarcát, teljesen megváltozott. Férfimódra ülte meg a lovat, viseltes hátizsákban rendezte el felszerelését, szeme különös fényvel csillogott. A testőrlány ekkor már tudta, hogy végre igazi kalandban lesz része. Alig egy nap utazás után érték el a kisvárost, ahol a grófnő múltjából felbukkanó gyilkos lakott. Négyen lovagoltak a házhoz, majd a grófnő előreküldte egyik testőret. Az

épületből némi várakozás után fegyveres alak lépett elő, kardján a levágott testőr vére vöröslött. A grófnő jéghideg tekintettel mérte végig a férfit; láthatóan felismerte, akit keresett. A ház gazdája nem vesztegette az időt, azonnal a támadókra rontott. Velyen látta, hogy a testőr alig néhány pillanat leforgása alatt elveszti a párbajt, a segítségére sietett. Ezalatt a grófnő ajkát különös szavak hagyták el, a nemesasszony bal kezének mutatóujját az ellenfélre szegezte. Hirtelen száguldó tűzforgatag született a semmiből, és a testőrrel éppen végző férfi felé indult. Velyen nagyot sikoltva ugrott hátra, éppen időben, hogy megmeneküljön a hatalmas robbanástól, mely embermagas lángoszlopokba vonta ellenfelét. A grófnő megvető pillantással fordult meg, nem láthatta, hogy a varázslat nem végzett az áldozattal. A lángoló férfi utolsó erejéből a boszorkány felé vetette magát, előrszegezett kardja a nő szívéért kereste. Velyen, zavarodottságából felocsúdva, még éppen félre tudta ütni a támadó pengéjét, így a grófnő csupán a vállán sérült meg. A testőrlány felvette a harcot a még mindig kemény ellenfélnek bizonyuló férfival. Ezalatt a boszorkány újra mágikus litániába kezdett, melynek végeztével a férfi fájdalmasan ordítva rogyott a porba, elejtve kardját. Velyen szinte gondolkodás nélkül használta ki a pillanatot, pengéje bevégezte a mágia munkáját. Velyen elképedve meredt a grófnőre, aki csak halovány mosollyal viszonzta a lány megrökönyödését. A visszafelé vezető út során sok mindenre fény derült, a grófnő hosszan mesélte el eseménytelennek semmiképp sem nevezhető élete történetét. A kastélyba érve Velyen a kialakított fizetség helyett azt kérte a grófnőtől, hogy tanítsa meg neki az általa használt mágikus formulákat. A boszorkány először tiltakozott, mondván, életének ez a szakasza már évekkel ezelőtt lezárult, csupán a körülmények kényszerítették rövid visszaemlékezésre. Velyen azonban makacs volt, a grófnő pedig belátta, hogy az életét köszönheti neki - gondatlansága könnyen végzetes lépésnek

bizonyulhatott volna. Így vették kezdetüket a tanulóévek. Négy esztendő kellett az alapok elsajátításához, mialatt Velyen csak az év egy-két hetét töltötte Erenben. A grófnő lelkiismeretes tanító, a lány lelkes tanítvány volt. Velyen, miután maga is elsajátította a boszorkánymágia művészetét, tovább kalandozott. Évekkel később tért csak vissza szülőházájába, de nem a családi birtokra. Masgar városában telepedett le, és hozzákezdett egy saját rend kiépítéséhez. Velyen Noir istennő tiszteletére kívánta létrehozni a boszorkány iskolát, mert úgy érezte, életét többször köszönhette az Álom Istennőjének. Nemegyszer megesett, hogy a rá leselkedő veszélyeket előző éjszaka előre látta álmában, és megtanulta felhasználni a látomásokat. Egyre többször kapott segítséget az istennőtől, ezért döntött úgy, hogy az általa alapított rend is Noirt szolgálja majd. Ez a képesség a rend összes beavatottjának megadatott, a boszorkányok az igazán fontos veszedelmekről, ha előtte kimagaslóan szolgálták istennőjüket, álmukban tudomást szerezhetnek, különös látomások formájában. Masgar városának behálózása után a rend terjeszkedni kezdett, egyszerre két módon. Újabb gyülekezeteket hoztak létre Eren legnagyobb városaiban, a fővárosban és Raveenben. Emellett a Masgar környéki kisebb városokban is központokat létesítettek, együttműködve a helyi tolvajklánokkal és Noir papokkal. Kölcsönösen segítették egymás tevékenységét, a Noir papok védelmet és támogatást, a tolvajok információt és fegyvereseket kínáltak a boszorkányok bájitalaiért és mágikus segítségükért. Minden tökéletes összhangban működött; amit a nyers férfierő vagy a besurranó tolvajok sem érthettek el, ott a boszorkányok érzelmeiket manipuláló mágija megtette a magáét. A Stella Prosylen, mely erv nyelven hullócsillagot jelent, azóta is viszonylagos nyugalomban működik. Eren nagyobb városaiban vannak gyülekezetei, de az országhatárokon túlra egyelőre nem kíván terjeszkedni.

A rend felépítése, működése

A boszorkány rend vezetője a Nagyasszony, aki a Masgar városában működő, legnagyobb gyülekezet feje. A kisebb és nagyobb városok gyülekezeteinek is egy-egy vezetője van, ezek a Tisztelendők. A Tisztelendők felelősek saját gyülekezetükért, be kell számolniuk

tevékenységükről a Nagyasszonynak. A Nagyasszony feladata egységet teremteni a rend különböző gyülekezetei közt, melyek leginkább a helyi érdekeknek megfelelően működnek. A Nagyasszony akkor jut igazán fontos szerephez, ha olyan döntés meghozatala válik szükségessé, mely több gyülekezetet is érint. Amennyiben a kérdés legalább a gyülekezetek háromnegyedével kapcsolatos, a Tisztelendők összegyűlnek, megvitatni a felmerülő problémákat - természetesen a Nagyasszonynak is jelen kell lennie, hiszen egy személyben a Masgari Gyülekezet Tisztelendője is. A kérdés eldöntése szavazással történik, ahol a Nagyasszonynak vétőjoga van - tehát ha azt mondja, nem, akkor a javaslat semmiképp sem kerülhet elfogadásra. Egyszerű módszer szolgál alapjául, hogy minden Tisztelendő szava nagyjából annyit számítson a szavazások alkalmával - és más esetekben is -, ahány taggal az adott gyülekezet rendelkezik. A gyülekezeteket tagszám szerint növekvő sorrendbe állítva, megkapjuk azt a számot, amennyit az adott gyülekezet Tisztelendőjének szava számít. Ez elsősorban összetettnek tűnhet, de átgondolva nem az. Így a legkisebb gyülekezet - növekvő sorrend első helyén - Tisztelendőjének szava csupán 1-et számít, míg a sorrendben 10-é természetesen tízet. Ez - amellett, hogy kedvez a nagyobb közösségek döntéseinek - motiválja is a kisebb gyülekezetek Tisztelendőit a tagok számának növelésére. A tagok - helyesebben Beavatottak - három csoportra oszthatóak. Azok, akik csak tanulmányaik első lépéseit teszik meg, a Külső Kör tagjai. A tapasztaltabbak a Belső Kör Beavatottjai, a Tisztelendőt közvetlen segítő, legnagyobb tudású boszorkányok pedig a Legbelső Kör Beavatottjai. Ez a hierarchia minden gyülekezetben fennáll, bár megeshet, hogy Beavatottak még oly kevesen vannak, vagy annyira új az alakult kör, hogy nincsenek sem a Belső, sem a Legbelső Körhöz tartozó Beavatottak.

A gyülekezetekben a feladatok két részre oszthatóak. Mindenkinnek vannak általános teendői, és személyre szóló feladatai. A rend sok szempontból hasonlóan működik, mint egy tolvaj klán. A felmerülő feladat elvégzésére az abban legjártasabbat jelöli ki a Tisztelendő, ha komoly nehézségek várhatóak. Amennyiben ettől nem kell tartani, inkább a tapasztalatok híján lévő, első vagy második küldetésüket teljesítő Külső Kör Beavatottjai kerülnek sorra. Ez könnyen elérhető

sikereket biztosít számukra, és a mélyebb tudásúak idejét sem köti le. A gyülekezetek minden helyen jó kapcsolatban vannak a tolvajok, és egyes városokban a fejedelmek klánjaival, továbbá Noir papjaival. Természetesen ők is fontos szerephez jutnak a rend működésében. A boszorkányok sohasem fegyverforgatásban való jártasságukról voltak híresek, viszont olykor szükség mutatkozik efféle védelemre is. Ezt hivatottak ellátni a tolvajok vagy fejedelmek fegyveresei. A boszorkányok ezért cserébe mágikus tárgyakkal vagy elvégzett szolgáltatásokkal fizetnek. Noir papjaihoz egészen más viszony fűzi a rendet. Az istennő tolvaj-csempész-életművész papjai méltó társakra leltek az asztrálmágia használatában jártas boszorkányokban. Így sokkal könnyebben juthatnak a megfelelő információkhoz, és alkalmanként egy-egy kellemetlen érdeklődő is könnyebben tűnhet el.

A rend tagjairól

A Stella Beavatottjai nagy elővigyázatossággal ismertetik meg tudományukat kívülállókkal, azaz a jövődők tagokkal. A csatlakozni szándékozónak át kell esnie több próbán is, melyen asztrális képességei és a mágia iránti fogékonysága kerül felmérésre. A próbák általában erre kijelölt helyeken zajlanak, semmiképp sem a gyülekezet központjában, így elkerülhető, hogy a rejtkehely könnyen felderíthető legyen. A tagokat gyakran maguk a Beavatottak választják ki, akik képesek mágikus módszerekkel letapogatni az eljövendő jelöltek Asztrális és Mentális auráját. Ha elegendő fogékonyságot találnak az illetőben a boszorkányok tudománya iránt, megpróbálnak kapcsolatba kerülni vele. Természetesen a kiszemeltnek szép és fiatal nőnek kell lennie, különben nem lenne alkalmas a boszorkányok tudásának és mágiájának tökéletes használatára, elsajátítására.

Ha a kiszemelt ifjú hölgy érdeklődőnek bizonyult, és sikeresen teljesítette a rend vizsgáit, rövidesen elkezdheti mágikus és világi tanulmányait. E kettőt értelmetlen lenne szétválasztani, hiszen a rend, amellett hogy a legeredményesebben igyekszik kihasználni a

mágia nyújtotta lehetőségeket, a világi képzettségekre, ismeretekre is komoly hangsúlyt fektet. Ez korántsem véletlen, a rend Beavatottjai pontos ismeretekkel rendelkeznek az etikett, a tánc, a világi kultúra, az álcázás és színjátszás terén. Ennek oka, hogy küldetéseik során számos alkalommal kell más szerepét, alakját felvenniük, tökéletesen kell alkalmazkodniuk bármilyen környezethez.

Három év tanulás szükséges ahhoz, hogy az arra alkalmas tanítványból a Külső Kör Beavatottja válhassék. A beavatás ünnepélyes szertartás, melynek során a gyülekezet Tisztelendője avatja a sikeres tanítványt a Külső Kör tagjává. Ezután kezdődnek el a Beavatott életének kalandos évei. A rend küldetéseiből először csak a könnyűekben és veszélytelenekben kell részt vállalnia, később azonban kockázatosabb feladatok teljesítésére is alkalmasnak kell lennie. Ezek alatt az évek alatt a Külső Kör Beavatottai megismerkednek gyülekezetük minden tagjával, nem ritkán a rend más városaiban működő szervezetekkel is. Végrehajtott küldetéseik, feladataik egyre újabb és újabb tapasztalatokat jelentenek, melyek teljessé teszik felkészítésüket ahhoz, hogy a Belső Kör Beavatottjaivá válhassanak. A szertartás - hasonlóan az elsőhöz - régi tradíciókra épülő, ünnepélyes esemény, melynek levezetése a Tisztelendő joga és feladata. A Belső Kör Beavatottai már sokkal nagyobb önállósággal rendelkeznek, mint annak előtte. A Külső Kör tagjaiként csupán a gyülekezet számára fontos feladatokban vállalhattak részt, nem indulhattak önálló útra. Ez a Belső Kör elérésével megváltozik. A továbbiakban is a rend érdekeit kell szolgálniuk, de minden tekintetben a számukra megfelelő módon és eszközökkel. Szinte teljesen szabadok, csupán sürgős veszélyhelyzetben kell visszatérniük rendjükbe, a Tisztelendő hívó szavára. Mivel a Beavatottak mindegyike Pszi alkalmazó, veszély esetén a gyülekezet Tisztelendője azonnal visszahívja az idegen földön tevékenykedő Beavatottakat, hogy

együtt vehessék fel a harcot a fenyegetéssel. Ez meglehetősen ritkán fordul elő, ám különleges feladatokat sokkal gyakrabban kaphatnak a Belső Kör boszorkányai. Mindezek ellenére a Kör tagságának éveit a kalandozás idejének is nevezhetjük. A boszorkány végre lehetőséget kap, hogy próbára tegye saját képességeit, nem egy szervezet tagjaként, hanem önálló erőt képviselve. A kalandozó boszorkányok többek közt Ynev tökéletesebb megismeréséért indulnak útnak, gyakran bejárják az északi birodalmak majd' mindegyikét, sőt, nem ritkán Dél-Yneven is találkozhatunk velük. Akár egyedül, akár kalandozó csapathoz csatlakozva tevékenykednek, rendjük és istennőjük, Noir ellen sohasem cselekszenek. Miután a kalandok már kellő tapasztalattal ruházták fel a boszorkányt, a renchez visszatértek - ha arra alkalmasnak találtatik - a Legbelső Kör Beavatottjává válhat. Ilyen tudású boszorkányok kevesen vannak minden gyülekezetben, még Masgarban is csupán hatan vagy heten. A Legbelső Kör Beavatottjainak vissza kell térniük gyülekezetükhöz, ismét a rend ügyeivel kell foglalkozniuk - most már nem mint egyszerű végrehajtók, hanem mint irányítók. Természetesen nekik kell végrehajtaniuk a legnehezebb, legkényesebb, legveszélyesebb küldetéseket is, melyek már nem csak a gyülekezet, de az egész rend szempontjából fontossággal bírnak. A legrátermettebb Beavatott akár Tisztelendő is lehet, ha a gyülekezetet vezető boszorkány valamilyen oknál fogva már nem képes ellátni feladatát. Az sem ritkaság, hogy a Beavatott azt a feladatot kapja, hogy alakítsa meg saját gyülekezetét egy eddig a hálózatból kimaradt városban. Ez hát a tagok előmenetelének, életének lehetséges útja. Természetesen a boszorkány el is hagyhatja rendjét és gyülekezetét. Ez mindaddig nem jár súlyosabb következményekkel, míg nem cselekszik egykori társai vagy istennője ellen. Ez az önállóság csak a Belső Kör Beavatottjai számára adatott meg, a Külső Kör tagjai még teljesen a rend irányítása alatt állnak, a Legbelső Kör boszorkányai pedig vezető szerepük és felelősségük miatt nem távozhatnak egyik napról a másikra.

1995.07.

Szerző: Kovács Adrián

Forrás: Rúna magazin II.évf./2.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely